

TÉMA IN

in.ihned.cz/zahranici

Piazza Castello – jedno z mnoha výstavních náměstí

→ Možná i tato „neturističnost“ ale přispívá k příjemné atmosféře Turína, který se podobá spíš Francii než Itálii. Široké ulice a dostatek pěších zón zvyšují dojem klidu, který končí až s noční zábavou – klidu, díky němuž vám občas nedochází, že jde o město, v němž žije přes milion obyvatel, s příměstskými oblastmi dokonce téměř dva.

Římské castrum i centrum vévodství

Historie Turína se váže až k 5. – 6. století před Kristem, kdy zde vznikla keltsko-ligurská osada. Opravdový rozvoj přišel ale až s císařem Augustem. Ten tady zřídil vojenský

tábor, protože mu bylo jasné, jak strategický význam místo pod alpskými vrcholky má: šlo o ideální místo k hlídání severní hranice římského státu. Právě římské „castrum“, pravidelně uspořádaný tábor obehnaný valem, a jeho pravoúhlé rozvržení dodávají dodnes Turínu řád a styl.

Hlavní impuls, který Turín pozvedl mezi nejdůležitější města tehdejší Evropy, však přišel v 16. století, kdy se vévoda Emanuele Filiberto rozhodl vytvořit z něj hlavní město savojského vévodství.

Tento krok, který vedl mimo jiné k založení univerzity, rozpoutal obrovský architektonický rozvoj města a růst jeho kulturního, ekonomického a politického vlivu. Růst, který nezastavila ani epidemie moru v 17. století.

Vliv Turína byl takový, že když se v roce 1861 Itálie sjednotila, stal se jejím hlavním městem. Ovšem jen na pár let – za nedlouho jej vystřídala Florencie a poté Řím.

Atmosféru metropole si ovšem Turín částečně udržel dodnes a o jeho vlivu nemá smysl pochybovat: společně s Milánem je považován za „tahouna“ a oporu italské ekonomiky. Právě tady byly založeny značky jako káva Lavazza, oblečení Kappa nebo Martini & Rossi, výrobce vermuthu.

A samozřejmě hlavně Fiat, Fabbrica Italiana Automobili Torino.

Nekorunovaný král

S Fiatem, a především i rodinou Agnelliů, jeho zakladatelů, je dnes Turín pevně spjat. Automobilka je vůbec největším soukromým zaměstnavatelem v celé Itálii, Agnelliovi přispívají na rozvoj města, kulturu, charitu...

O významu rodiny svědčí ostatně i to, že když před třemi lety ve svých jednaosmdesáti letech zemřel Gianni Agnelli (který pozvedl malou italskou autovýrobu v mocný průmyslový a finanční konglomerát), bylo to, jako by zemřel významný státník: premiér Silvio Berlusconi se nechal slyšet, že Agnelli byl „po více než půl století vedoucí postavou italského života“, prezident Carlo Azeglio Ci-

Elegantní pasáže ukrývají luxusní butiky

ampi prohlásil, že po jeho smrti nastalo „velké vakuum na italské scéně“. Mezi Italy se ostatně už řadu let říkalo, že Itálie už není královstvím, přesto má nekorunovaného krále: právě Gianni Agnelliho.

Jak se tam dostat

Jedete-li **autem**, z Prahy do Turína je to skoro tisíc kilometrů, nejkratší cesta vede přes Mnichov a Švýcarsko. Chcete-li se Švýcarsku vyhnout (kvůli dálniční známce, 40 CHF), dá se jet přes Innsbruck a Brennerský průsmyk, cesta je poté o necelých sto kilometrů delší, ale dálniční známka vyjde jen na 7,60 eura.

Letiště Sandro Pertini Torino Caselle je od centra vzdáleno 16 km, do města se dopravíte nejlépe autobusem (odjíždí každou půl hodinu, cesta trvá 40 minut a stojí 5 eur), taxi nebo vlakem (do zastávek Dora, Porta Susa a Lingotto di Torino).

Z pražské Ruzyně nelétá žádná linka přímo, počítejte tedy s tím, že bude třeba zařídit si letenku s přestupem. Lowcostová společnost Smartwings létá z Prahy do Milána (147 km od Turína).

Vlaková doprava se soustředí okolo tří stanic, Porta Nuova (nejblíže centru Turína), Porta Susa a Torino Lingotto. Cesta vlakem z ČR do Turína znamená několik přesedání (bud přes Německo, nebo rakouský Innsbruck), trvá 16 – 20 h.

Do Turína můžete jet i **autobusem** – přímá linka vede do Milána, kde se přesedá, jízda trvá okolo 18 h (autobus vyjíždí v 15 hodin, do Turína dojedete druhý den ráno po deváté).